

Tings Medlemmer for nogle faa Dage siden, fremgaar det nemlig, at der i 1907 har været to Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren ikke havde afgivet sin Risiko til et anerkendt Forsikringsselskab, hvor altsaa Arbejdsgiveren bar Risikoen, men hvor han var ude af Stand til at udrede den Erstatning, som Arbejderforsikringsraadet havde tilkendt de paagældende Arbejdere. Arbejderforsikringsraadet begærede, som sædvanligt i saadanne Tilfælde, Udpantning foretaget hos vedkommende Arbejdsgiver, men der staa i Beretningen, at det vides ikke ved Beretningens Afgivelse, hvad Resultatet af denne Udpantningsforretning er blevet.

I Bemærkningerne til det Lovforslag, vi vedtog i Fjor om Arbejders Forsikring mod Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m., oplyses det, at skønt Industriens Arbejdsgivere ikke have nogen Pligt til at afgive deres Risiko til et Selskab, er der alligevel 97 pCt., der have gjort det. Det er ganske vist heller ikke mange Tilfælde, der ere fremkomne, hvor Arbejderen ikke har faaet den Erstatning, han har Krav paa, men det maa være Lovgivningsmagtens Opgave saa vidt muligt at sørge for, at der bliver Retfærdighed for alle og Lighed for Loven. Det forekommer mig derfor, at hvis man vil skabe fuldstændig Sikkerhed for, at Arbejderen i hvert enkelt Tilfælde faar den Erstatning for et forefaldet Ulykkestilfælde, som han i Henhold til Loven har Krav paa, og som bliver tilkendt ham af Arbejderforsikringsraadet, er der neppe nogen anden Vej at gaa end at foretage en Ændring i Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898, en Ændring, der fastslaar det samme Princip, som findes i den Lov, vi vedtoges i Fjor om Landbrugets Ulykkesforsikring, og altsaa gør det til Pligt for Industriens Arbejdsgivere at afgive deres Risiko til et anerkendt Forsikringsselskab. Det er muligt, at de 2 til 3 pCt. af Industriens Arbejdsgivere ville føle det som en Tvang, men naar 97 pCt. alligevel i Forvejen have forsikret deres Risiko, er der sikkert ingen Grund til at holde sin Haand over de 2 til 3 pCt., en saadan Barmhjerlighed vilde ingenlunde være paa sin Plads, men vilde afføde de uheldige Virkninger, jeg har paavist. Derfor vil jeg slutte mine Bemærkninger om dette Forhold med en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister om at tage under velvillig Overvejelse, hvorvidt det ikke vil være rigtigt at søge Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898 ændret paa den Maade, at Industriens Arbejdsgivere faa en Pligt til at

afgive deres Risiko til et anerkendt Forsikringsselskab, saaledes at man i alle forefaldende Tilfælde kan have Sikkerhed for, at denne Lov kommer til at virke efter sin Hensigt, og en tilskadekommet Arbejder i de Erhverv, som der er Tale om, altid kan være sikker paa at faa den Erstatning, han i Henhold til Loven og i Henhold til Arbejderforsikringsraadets Kendelse har et berettiget Krav paa.

Jeg ønsker dernæst at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Kultusminister angaaende Fortolkningen af et enkelt Punkt i den Lønningslov for Folkeskolens Lærere og Lærerinder, som blev vedtaget i sidste Rigsdagssamling. I denne Lov, der jo ikke udelukkende var en Lønningslov, men ogsaa traf Bestemmelser om andre Forhold Folkeskolen vedrørende — Bestemmelser, som jeg er vis paa i Fremtiden ville blive til lige saa stor Gavn for Lærerne og Lærerinderne som for Folkeskolen —, var der bl. a. ogsaa ændrede Bestemmelser med Hensyn til Tjenestealderens Beregning for Folkeskolens Lærere og Lærerinder, og der var den nye og efter min Mening meget vigtige Bestemmelse, at i Fremtiden kan en Lærer i Folkeskolen medtage som anciennetetsgivende en Del af den Virksomhed, han som Lærer har udfoldet ved private Skoler, Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Som Forholdet med Hensyn til Tjenestealder var i Forvejen, vare Lærerne fristede til at gaa lige fra Seminariet ind i fast Embede. Dette Forhold kunde af mange Grunde være uheldigt. Der var sikkert i dette Ting og ogsaa i Kultusministeriet en stærk Stemning for at faa ændrede Anciennetetsbestemmelser for Folkeskolens Lærere og Lærerinder, saaledes at der ogsaa kunde gives Anciennetet for en Del af den udenfor den offentlige Skole udfoldede Virksomhed.

Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da dette Forhold blev saa grundigt omtalt i Fjor og ogsaa var saa grundigt oplyst i de Motiver, der ledsagede Lovforslaget, da det i Fjor blev forelagt i dette Ting, men der var blandt andet i § 4, hvor de nye Bestemmelser om Tjenestealder findes anførte, den Bestemmelse, at hvor Ansættelsen af en Lærer havde fundet Sted i Henhold til Skolelovens § 17 sidste Stykke — det vil altsaa sige ved Ministeriets Dispensation, enten nu Dispensationen var begrundet i, at vedkommende ingen Eksamen havde, eller i, at han havde anden Eksamen end den, der er anordnet for at blive Lærer i Folkeskolen —, hvor der altsaa finder Ansæt-